

Sygn. akt II CSK 339/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Marta Romańska
SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej
w W., obecnie Bank [...] Spółka Akcyjna w W.
przeciwko "W." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 grudnia 2014 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Bank [...] domagał się zasądzenia od „W.” spółki z o.o. kwoty 62 469,72 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W dniu 13 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w K. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, a Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 grudnia 1999 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa „A.” przydzieliła „A.” Spółce akcyjnej jedenaście lokali użytkowych – miejsc postojowych w garażu wielostanowiskowym i lokalu użytkowego – restauracji znajdujących się w budynku przy ul. P.[...] w K., a w dniu 17 grudnia 2001 r. Zarząd Spółdzielni podjął uchwałę, w której określił przedmiot odrębnej własności m.in. tych lokali. Wysokość wkładów budowlanych była określona w umowach z członkami. Na żądanie członków Spółdzielni została przeprowadzona w 2001 r. lustracja, z której wynikało, że koszty budowy wyniosły 54 961 223,63 zł, a wkłady budowlane 54 515 661,67 zł. W postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym w S. ustalono, że inwestycja nie została prawidłowo rozliczona. Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 14 listopada 2008 r. zmienionym postanowieniem z dnia 6 lutego 2009 r. ogłosił upadłość Spółdzielni Mieszkaniowej „P.” (dawniej „A.”) obejmującą likwidację majątku upadłego. Syndyk masy upadłości Spółdzielni zlecił biegłemu opracowanie rozliczenia inwestycji oraz ustalenia wkładów budowlanych, który dnia 5 czerwca 2010 r. wydał opinię w tym zakresie. W latach 2008 – 2011 pozwana nabyła spółdzielcze własnościowe prawa do wymienionych wyżej lokali użytkowych (miejsc postojowych i restauracji). Dnia 13 kwietnia 2012 r. syndyk masy upadłości Spółdzielni Mieszkaniowej „P.” sprzedał powodowi przedsiębiorstwo prowadzone przez Spółdzielnię, w tym przysługujące Spółdzielni wierzytelności. Pismem z dnia 23 stycznia 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty wierzytelności z tytułu uzupełnienia wkładu budowlanego.

Sąd Rejonowy przyjął, że wkład budowlany został w całości zapłacony przez pierwszego członka Spółdzielni („A.” S.A.) w chwili objęcia lokalu. Stwierdził, że nie ma podstaw do obciążania osób trzecich (kolejnych osób uprawnionych do lokali) należnościami, które powstały w wyniku nieprawidłowych działań Spółdzielni. Wskazał, że co najmniej w 2001 r. (protokół lustracji) lub w 2002 r. (opinia

wykonana w sprawie karnej) mogło nastąpić ostateczne rozliczenie kosztów realizacji inwestycji, skoro nieprawidłowo rozliczono koszty budowy, a w konsekwencji wysokość wkładów budowlanych. Uznał też, że powództwo podlegałoby oddaleniu ze względu na przedawnienie roszczenia.

Powód wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r. oddalił apelację oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Podzielił i uznał za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną roszczenia powoda. Podkreślił, że według statutu Spółdzielni wkład należało zapłacić w całości przed objęciem przydzielonego lokalu. Przyjął, że statut jest umową, a jego nieprzestrzeganie przez Spółdzielnię nie może obciążać pozwanej. Uznał, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie prawo materialne obowiązujące w chwili dokonania przydziału lokalu, a więc w dniu zawarcia przez członka umowy ze spółdzielnią, w związku z czym bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 17⁷ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1222 ze zm.; dalej: „u.s.m.”), który nie ma tu zastosowania. Wskazał, że powód, kwestionując to stanowisko, powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2012 r., I CSK 199/12 (OSP 2013, nr 10, poz. 97), który został wydany na tle podobnego stanu faktycznego. Jednakże powód – zdaniem Sądu Okręgowego – nie zauważył, że w tym wyroku Sąd Najwyższy zaaprobował oddalenie przez sądy niższych instancji powództwa o uzupełnienie wkładu budowlanego.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 226 § 1 i 3 w związku z art. 208 § 1 i 4 i art. 212 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 21; dalej: „pr. spółdz.”) w brzmieniu obowiązującym dnia 14 grudnia 1999 r. w związku z art. 58 § 1 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 55 i art. 17⁷ u.s.m. oraz art. 118 k.c., a także przepisu postępowania, mianowicie art. 233 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W związku z podniesionymi w skardze kasacyjnej zarzutami naruszenia art. 17⁷ u.s.m. wymaga w pierwszej kolejności wyjaśnienia, czy w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy – Prawo spółdzielcze obowiązujące w dniu przydziału lokalu, czy przepisy ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych obowiązujące w dniu ostatecznego rozliczenia kosztów budowy. Przede wszystkim należy w związku z tym wyjaśnić, że – wbrew odmiennemu twierdzeniu powoda – sporządzona w dniu 5 czerwca 21010 r. opinia biegłego oczywiście nie może być uznana za ostateczne rozliczenie kosztów budowy w rozumieniu art. 17⁷ u.s.m. Ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych nie zawiera przepisu regulującego właściwość prawa w rozważanym zakresie, dlatego bezprzedmiotowy jest zarzut naruszenia art. 55 u.s.m., który jedynie określa dzień wejścia w życie ustawy. W drodze analogii stosuje się zatem art. XXVI p.w.k.c., który przewiduje właściwość prawa dotychczasowego, mianowicie ustawy – Prawo spółdzielcze. Dawny art. 226 § 3 pr. spółdz. zawierał zresztą taką samą regulację jak obecnie obowiązujący art. 17⁷ u.s.m.

Bezprzedmiotowe są zarzuty naruszenia art. 226 § 1 i 3 w związku z art. 208 § 1 i § 4 oraz art. 212 pr. spółdz. w brzmieniu obowiązującym dnia 14 grudnia 1999 r. w związku z art. 58 § 1 k.c., skoro z ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie nie wynika, aby doszło do ostatecznego rozliczenia kosztów budowy. W konsekwencji bezprzedmiotowe są również zarzuty naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. dotyczące wykładni postanowień statutu Spółdzielni.

Nie są trafne zarzuty naruszenia art. 118 i 120 k.c., skoro Sąd Okręgowy jedynie ubocznie podniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest niedopuszczalny, jako kwestionujący ustalenia faktów lub ocenę dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a poza tym jest wtórny w stosunku do poniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

kc

db